

JAROSLAV ČERNÝ / MIROSLAV VAŇURA

ZÁSAHOVÁ JEDNOTKA

VE ZNAMENÍ ŠTÍRA

OSOBNÍ ZPOVĚĚ VELITELE PRAŽSKÉ ZÁSAHOVKY

xyz

Ve znamení štíra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jaroslav Černý, Miroslav Vaňura

Ve znamení štíra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Byl by to zločin, kdyby tuhle knihu někdo neznal! Až se ji rozhodnete poslat dalším zločinožroutům, využijte k tomu **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Miroslav Vaňura, 2025

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7683-791-1

ISBN e-knihy 978-80-7683-797-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-798-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7683-793-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

JAROSLAV ČERNÝ
MIROSLAV VAŇURA

Ve znamení štíra

xyz.

Jaroslav Černý – zázemí,
humor a ve službě parta,
o kterou se můžeš opřít.

OBSAH

ÚVOD	9
NÁSTUP K POLICII	17
ZAČÁTKY U PMJ	25
NOVĚ NA KRIMINÁLCE	51
LASO ZE ZÁSAHOVKY	69
PARTA V HLAVNÍ ROLI	83
STŘELBA, ADRENALIN, STRACH	117
KAŽDÝ ZÁSAH JE JINÝ	137
SMRT KAMARÁDA	169
ZÁVĚREM	193

ÚVOD

NA POVÍDÁNÍ, KTERÉ JSEM SI DOVOLIL sepsat do této knížky, jsem se hodně těšil. A to minimálně ze dvou důvodů. Policejní práce mě vždycky přitahovala a baví mě odhalovat podstatu jednotlivých profesí i jejich tabu. Tentokrát jsem navíc rozmlouval s člověkem, kterého si velmi vážím a jehož profesní životopis je spojený s nebezpečnými akcemi pražské zásahové jednotky.

I k tomuto rozhovoru ale vedla dlouhá cesta. S policií jako takovou jsem začal aktivně spolupracovat v roce 2005. Předtím jsme samozřejmě občas natáčeli reportáže, ale až tehdy se zrodil náš autorský pořad. Nakonec dostal jméno *112 – V ohrožení života* a jeho první díl televize Nova odvysílala 28. srpna 2006. A od té doby jsme vlastně s Policií ČR spolupráci nepřerušili. Dnes připravujeme dokumenty pro Českou televizi *Legendy kriminalistiky*, pro Voyo jsme vyrobili dokumentární sérii *Případ Stodolovi* a velikou radost nám dělá fanouškovská základna našeho podcastu *Kriminálka*, který každý týden vysílá Český rozhlas Dvojka.

Při tvorbě všech našich pořadů jsme vždycky zdůrazňovali, že nejsou *pro* policii, ale *o* policii. Chceme přiblížit policejní práci a ukázat, že naši detektivové, vyšetřovatelé, ale taky státní zástupci, soudní lékaři, technici a další jsou na stejné úrovni jako ti, které obdivujeme v domácích nebo

zahraničních seriálech a filmech. Jen jsou opravdoví. Taký se snažíme, aby příběhy, které vyprávíme, fungovaly preventivně, aby se u nich diváci, posluchači nebo čtenáři zastavili a zamysleli se, jak žijí a jestli – byť třeba nevědomky – nejdou neštěstí naproti. A v neposlední řadě vysíláme do společnosti vzkaz, že pokud dnes u nás někdo plánuje tak závažný zločin, jakým je například vražda, může počítat s tím, že téměř jistě bude dopaden. Dokonalý zločin totiž neexistuje, a my navíc máme jedny z nejlepších detektivů a vyšetřovatelů na světě.

Při tvorbě jednotlivých projektů jsem potkal řadu skvělých lidí, již ve svém oboru platí za profíky a zároveň jde o velké osobnosti. Byla mezi nimi řada bojovníků ze zásahových jednotek. Za ty roky jsme nějakým způsobem spolupracovali se všemi. Vzpomínám si na jeden příběh, který mi vyprávěl tehdejší velitel východočeské zásahovky Martin. V televizi už běžela naše *Stodvanáctka* a policie někoho „sbírala“ v opuštěném továrenském objektu. Ten člověk neměl šanci, ale z nějakého důvodu stále utíkal a schovával se. Nikdo z jednotky to nechápal, bylo jasné, že ho stejně dostanou. V podstatě neměl kam utéct. Když ho dopadli, najednou se uklidnil a spolupracoval. Ptali se ho, proč to prostě nevzdal, když jeho situace byla beznadějná. A on jim

prý řekl: „Chlapi, já jsem se vás bál. Já jsem vás totiž viděl v tý Stodvanáctce.“ Tehdy jsem pochopil, že vysíláme i pro ty, kteří stojí takříkajíc na druhé straně barikády.

Už si přesně nepamatuju, kdy jsme se poprvé setkali s velitelem Zásahové jednotky Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, ale vím, že jsem tehdy byl mírně nervózní. Čekal jsem dvoumetrového chlapa s horou svalů, které jen horko těžko nacpe do trička. Prostě zamračeného tvrdáka, jenž mě podusí a bude odpovídat jednou větou. Vždyť je to velitel pražské zásahovky! Přivítal mě ale chlapík, který se neustále usmíval, měl spíš postavu sportovce-pohodáře a vyzařovala z něj dobrá nálada se špetkou potutelnosti. A hlavně byl vstřícný. Na začátku jsme si stanovili pravidla, za kterých spolu můžeme fungovat, a podali jsme si ruku na to, že pokud je budeme dodržovat, otevřou se nám dveře do světa, který bychom jinak neměli šanci poznat. A všechny nás to bude bavit. Během natáčení jsem pak pochopil, že pro majora Jaroslava Černého je podání ruky zásadní, že přes to nejede vlak.

Spolupracovali jsme potom řadu let a já jsem Jardu – zvaného Černoch – začal víc a víc poznávat. Ukázalo se, že čestnost, spravedlnost a přímost pro něj nejsou prázdné pojmy, že jimi skutečně žije. Taky jsem se dozvěděl, že spolupracuju

s člověkem, který už nemusel být mezi námi. Postřelili ho, ale dostal se z toho. Jeho kolega a kamarád Jirka při tom zásahu přišel o život. Jarda o tom nikdy moc nemluvil. Já jsem ho rozpovídal a probrali jsme i to, jak se dnes už bývalý velitel zásahovky dostal k policii, proč u ní vydržel tolik let, jak se stal velitelem a jaký smysl ve své práci našel.

Jaroslav Černý, kterého během služby u policie třikrát mimořádně povýšili, zažil mnoho dramatických okamžiků. Přečtete si však i historky ze zatýkání, u kterých se zasmějete. Sám totiž miluje legraci a umí si ji z vás udělat ve chvíli, kdy to vůbec nečekáte. Stalo se mi to nesčetněkrát. Ale jedno bylo vždycky dané – nejdříve se musela odvést dobrá práce. A hlavně o ní jsou další řádky.

NÁSTUP K POLICII

*„V Praze mají
policajti přece jen
víc práce.“*

Ahoj Jardo, těším se na povídání o poldovi-srdcaři.

Ahoj Míro, rád s tebou dám řeč. Nerad bych tě hned na začátek vykolejil, ale než jsem nastoupil k policii, vlastně jsem policajty neměl rád. Jezdil jsem totiž na pionýru bez brýlí. Dostával jsem kvůli tomu dvaceti- nebo čtyřicetikorunové pokuty – za to mohlo být tenkrát benzinu! Změnilo se to, až když jsem měl jít na dva roky na vojnu. Ve stejné době jsem byl zamilovaný a přišli za mnou policajti, jestli nechci jít k nim, že by mi to vojnu zkrátilo na pět měsíců. Šel jsem do toho. Jenže po pěti měsících byla láska pryč a na té vojně jsme dostali tak zabrat, že to bylo jak za dva